

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2322201535
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2322201535.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudcov: JUDr. Janka Benkovičová a Mgr. Matúš Staríček, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX, XXX XX C. D. zastúpená: Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 500 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 26Csp/52/2022-93 zo dňa 06. októbra 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa má voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Odvolací súd nariaďuje súdu prvej inštancie vykonať v úvodnej časti (záhlaví) napadnutého rozsudku opravu označenia právneho zástupcu žalobkyne a právneho zástupcu žalovaného.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur a výrokom II. priznal žalobkyni 100 % nárok na náhradu trov konania.

1.1 Svoje rozhodnutie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 52 ods. 1, 3 a 4, § 100 ods. 1, § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“).

1.2 Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným dňa 27.12.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500038485 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver. V konaní pred Okresným súdom Galanta sp. zn.: 19Csp/132/2017 bola zistená absencia obligatórnych náležitostí predpísaných v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere. V dôsledku uvedeného súd prejudiciálne aplikáciou ustanovenia § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch určil úver vyplývajúci zo zmluvy za bezúročný a bez poplatkov so súčasným uložením povinnosti žalovanému, vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.788,35 eura s príslušenstvom v podobe úroku z omeškania vo výške 5,00 % ročne z dlžnej sumy od 08.11.2016 do zaplatenia. Uvedené rozhodnutie bolo v rámci odvolacieho konania potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoCsp/42/2020-229 zo dňa 24.11.2021, rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť

29.12.2021 a vykonateľnosť 02.01.2022. Z obsahu vyššie označených rozhodnutí mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný porušil práva žalobkyne a zároveň, že žalobkyňa bola úspešná v uplatnení svojich práv. Dôvodnosť žaloby je teda daná tým, že žalobkyňa splnila jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia - úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti v zmysle hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Uvedené konštatovanie bolo opakovane potvrdené rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR, predovšetkým Najvyššieho súdu SR (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 a sp. zn. 6Cdo/127/2017). Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, stačí ak tu táto ujma je. Napokon, je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Žalobkyni reálne (ak by ostala pasívna v bránení svojich majetkových práv) hrozila a i vznikla ujma v celkovej výške 1.788,35 eura. Potom s prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, bol súd prvej inštancie toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 500 eur. Priznaná výška primeraného zadosťučinenia by mala byť primeraná závažnosti (podstate, intenzite, trvalosti, šírke a oblasti negatívneho dopadu, možnostiam eliminácie dôsledkov a pod.) a mala by zohľadňovať okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva tak na strane toho, do chránených práv koho bolo zasiahnuté, ako aj na strane toho, kto do týchto práv zasiahol. V spojení s uvedeným, mal prvoinštančný súd za to, že pokiaľ ide o ustálenie výšky súdom priznaného primeraného zadosťučinenia je potrebné prihliadnuť na to, že: žalobkyňa musela vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránila svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom; žalobkyňa sa ako spotrebiteľ pustila do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesla benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ - žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobkyni, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite; zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru a teda k strate finančných prostriedkov žalobkyne; žalobkyňa mala snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktovala žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o vydanie bezdôvodného obohatenia s cieľom vec mimosúdne vyriešiť. Žalovaný však ostal pasívny; žalobkyňa mala snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktovala žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o mimosúdne riešenie nesporného nároku na primerané zadosťučinenie, opäť s cieľom zabrániť súdnemu sporu. Žalovaný však ostal opäť pasívny. Najvyšší súd SR v rámci svojej rozhodovacej praxe opakovane potvrdil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6ECdo 147/2014 zo dňa 18.02.2015, sp. zn. 1MCdo/9/2012 zo dňa 19.09.2013, sp. zn. 6MCdo/9/2012 zo dňa 16.01.2013). Vzhľadom na vyššie uvedené kritéria mal súd prvej inštancie za to, že suma vo výške 500 eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, a teda bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie a bude zároveň odmenou pre žalobkyňu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila. V zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, bolo povinnosťou žalobkyne ako spotrebiteľa domáhajúceho sa primeraného zadosťučinenia od porušiteľa preukázať, že si ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi (v danej veci zákon č. 129/2010 Z. z., na čo bolo i v žalobe poukázané). Ako Najvyšší súd SR ustálil, pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 19Csp/132/2017 zo dňa 19.12.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoCsp/42/2020 zo dňa 24.11.2021 preukázala, že súd v jej prospech už judikoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, ktorú výšku označil v žalobe o primerané zadosťučinenie ako vzniknutú ujmu na jej strane. Žalobkyňa rovnako v žalobe označila, ktoré jej právo ako spotrebiteľa bolo porušené konaním žalovaného. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že uplatnenie práva v zmysle nároku na primerané finančné zadosťučinenie môže byť úspešným len vtedy, ak je úspešne na súde uplatnené porušenie konkrétneho práva spotrebiteľa alebo povinnosti dodávateľa voči spotrebiteľovi upravených buď zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo tými osobitnými predpismi, normami, v ktorých je upravená ochrana spotrebiteľa. Právo na uplatnenie primeraného zadosťučinenia s poukazom na dikciu ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka môže byť vykonané prvý raz, keď vznikne možnosť podať na jeho základe žalobu. Z

uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že úspešnému uplatneniu práva na finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 citovaného zákona predchádza úspešné uplatnenie porušenia niektorého z práv spotrebiteľa uvedených ustanovení § 3 citovaného zákona. Pre začiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby na uplatnenie nároku na finančné zadosťučinenie teda je rozhodujúci záver o úspešnom uplatnení niektorého z práv spotrebiteľa. Žaloba bola teda podaná v rámci všeobecnej trojročnej premlčacej doby a námietka premlčania vznesená v konaní žalovaným dôvodná nie je.

1.3 O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), kde žalobkyňa ako plne úspešná strana sporu má právo na 100 % náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C. s. p. .

2.1 Žalovaný v odvolaní namietal, že prvoinštančný súd nesprávne posúdil námietku premlčania a pri jej posúdení sa bez riadneho a vecného odôvodnenia odklonil od právneho názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017. Najvyšší súd SR v uvedenom rozhodnutí v súvislosti s dovolacou otázkou, či na uplatnenie finančného zadosťučinenia musí najskôr prebehnúť a právoplatne skončiť iné konanie, uviedol, že pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Uvedený právny názor a výklad k § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa Najvyšší súd SR prijal v spore, v ktorom si žalobcovia (v postavení spotrebiteľov) uplatnili právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia súčasne s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Čiže Najvyšší súd SR a ani súdy nižšieho stupňa, nezamietli žalobu spotrebiteľov o finančné zadosťučinenie (uplatňované spolu s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky) ako podanú predčasne preto, lebo by najskôr malo prebehnúť samostatné konanie o určenie neprijateľnej podmienky a rozhodnutie o tom by sa muselo stať právoplatné a vykonateľné. Súd prvej inštancie sa síce odvoláva aj na uvedené rozhodnutie, ale práve pri posudzovaní námietky premlčania tak nerobí ani na základe špecifického argumentu žalovaného a vychádza z úplne odlišného záveru, ako uviedol Najvyšší súd SR, podľa ktorého podmienkou pre uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie nie je žiadne predchádzajúce súdne rozhodnutie. Súd prvej inštancie v bode 18 odôvodnenia rozsudku tvrdí presný opak, pričom z jeho rozhodnutia nevyplýva zdôvodnenie odklonu od právneho názoru Najvyššieho súdu SR, čo je jednoznačne v rozpore s povinnosťou súdu danou mu Civilným sporovým poriadkom a súčasne hrubým porušením čl. 46 Ústavy SR. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 736/16, ako aj nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 675/2014-40 a uviedol, že súd prvej inštancie nevyvrátil primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom jeho argument o začiatku plynutia premlčacej doby odkazujúci práve na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017. Podľa žalovaného, ak Najvyšší súd SR výslovne uviedol, že žiadny predchádzajúci spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom nemusí prebiehať, potom okamih, kedy sa právo na primerané finančné zadosťučinenie mohlo prvýkrát vykonať, sa logicky nemôže viazať na skončenie nejakého konania. V takom prípade by predpokladom na jeho uplatnenie musel byť spor (prebiehajúci alebo skončený), a to Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí nielenže neuviedol, ale výslovne poprel nutnosť tejto podmienky. Námietka premlčania bola preto uplatnená dôvodne. Žalovaný v odvolaní ďalej namietal absenciu konkrétnych skutkových záverov, ktoré by odôvodnili sumu 500 eur ako primerané finančné zadosťučinenie. Poukázal na to, že súd prvej inštancie nezdôvodnil primeranosť a oprávnenosť priznanej sumy, pričom žalovaný poukázal na zjavnú neprimeranosť žalovaného nároku. Pri jednotlivých druhoch finančného zadosťučinenia sa podľa žalovaného vyžaduje, aby vykonaným dokazovaním boli preukázané konkrétne skutkové okolnosti na to, aby o ňom a o jeho výške mohol súd rozhodnúť. Inak tomu nemôže byť ani pri primeranom finančnom zadosťučinení podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, príp. aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne.

3. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného označila rozsudok prvoinštančného súdu za správny, riadne odôvodnený, vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania žalobkyne v rozsahu 100 %.

3.1 V súvislosti s tvrdením žalovaného o nesprávnom a nezákonnom posúdení námietky premlčania zo strany súdu prvej inštancie žalobkyňa uviedla, že až právoplatným ukončením konania sp. zn. 19Csp/132/2017 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žalovaný nevie alebo nechce pochopiť, že predmetom konania sp. zn. 19Csp/132/2017 bolo (prejudiciálne) určenie čiastočnej neplatnosti zmluvy (o čom majú právomoc rozhodovať v zmysle Ústavy SR len všeobecné súdy) a ktorú neplatnosť žalovaný popieral od predsporového štádia až do času právoplatnosti rozhodnutia (prieskumu odvolacím súdom). Teda sám žalovaný popieral i vznik nároku na primerané zadosťučinenie žalobkyne. Právo na primerané zadosťučinenie nemohlo a nevzniklo žalobkyni na základe jej domnienky o tom, že žalovaný postupoval v rozpore s právnou úpravou, ale až úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti, t. j. keď súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok z bezdôvodného obohatenia (por. rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 a sp. zn. 6Cdo/389/2015). Takto judikovaný nárok musí byť právoplatný z elementárneho dôvodu – strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, má právo využiť riadny opravný prostriedok (odvolanie). Ak sa tak stalo, v rámci odvolacieho konania môže dôjsť k zmene (napr. k zamietnutiu, čo by bez ďalšieho znamenalo neexistenciu judikovaného nároku) i k zrušeniu takého rozhodnutia. Vtedy by bola žaloba o primerané zadosťučinenie predčasná. Je preto mylná predstava žalovaného o tom, že žalobkyňa mohla svoje právo na primerané zadosťučinenie vykonať prvý raz už pri podaní žaloby vo veci samej (sp. zn. 19Csp/132/2017), pretože taký návrh žalobkyne by bol predčasný a podmienky pre priznanie primeraného zadosťučinenia by splnené žalobkyňou neboli a súd by taký návrh musel celkom nepochybne ako predčasný zamietnuť. Záver súdu prvej inštancie, že okamih premlčania sa môže odvíjať výhradne od okamihu právoplatnosti rozhodnutia, ktorého obsahom je porušenie, je bez akýchkoľvek pochybností správny. Žalobkyňa vo vyjadrení zároveň označila námietku žalovaného týkajúcu sa priznaného finančného zadosťučinenia za nedôvodnú. Súd prvej inštancie vyčerpávajúcim spôsobom uviedol konkrétne dôvody, na základe ktorých dospel k záveru o primeranosti sumy 500 eur. Súd prvej inštancie až po zohľadnení okolností v prejednávanej veci dospel k záveru, že suma 500 eur je primeranou satisfakciou pre to, že žalobkyňa sa musela vystaviť súdному konaniu proti žalovanému, ktorý dobrovoľne bezdôvodné obohatenie nevydal a rovnako nemal záujem diskutovať nárok žalobkyne pred začatím tohto konania, vedomý si obsahu právoplatných rozhodnutí, v ktorých bolo súdmi konštatované, že žalovaný závažným spôsobom porušil práva žalobkyne v postavení spotrebiteľa. V konaní pred Okresným súdom Galanta sp. zn. 19Csp/132/2017 bolo preukázané, že veriteľ (dodávateľ služby) v riešenom zmluvnom vzťahu porušil svoju povinnosť informovať spotrebiteľa úplne pravdivo o podstatných náležitostiach, resp. informáciách o spotrebiteľskom úvere. V dôsledku neakceptovateľného postupu dodávateľa na úver (pri prijatí záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti) zaplatila žalobkyňa podstatne viac, než bolo jej povinnosťou. Táto skutočnosť sa bezpochyby odzrkadlila nepriaznivo aj v majetkovej sfére žalobkyne, príp. majetkovej sfére jej rodiny. Porušenie práva žalobkyne nielenže bolo spôsobilé privodiť jej ujmu ako spotrebiteľovi, ale takúto ujmu aj privodilo, keď spotrebiteľ (žalobkyňa) nad rámec svojich povinností uhradila žalovanému celkovo sumu 1.788,35 eura v ohraničenom časovom období, čo na strane žalobkyne znamenalo v tomto období ekonomickú ujmu minimálne v nemožnosti týmito finančnými prostriedkami nakladať. Navyiac jediným zákonným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola vôbec spôsobená ujma. Žalovaný doposiaľ nespochybnil závažnosť právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Galanta sp. zn. 19Csp/132/2017. Nepodal žiadny mimoriadny opravný prostriedok. Predmetné rozhodnutie konštatovalo porušenie povinnosti zo strany žalovaného. Jeho existencia potvrdzuje skutočnosť, že spotrebiteľ sa porušenia týchto povinností pred súdom úspešne domohol a vo veci existuje príčinná súvislosť, pretože súdy zaviazali žalovaného na zaplatenie bezdôvodného obohatenia práve z dôvodu, že porušil povinnosti stanovené zákonom. Všetky podmienky v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa boli splnené. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na viaceré súdne rozhodnutia (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/473/2016 zo dňa 31.05.2017, rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/99/2018 zo dňa 27.06.2018 a sp. zn. 6Co/22/2018 zo dňa 28.03.2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019). Žalobkyňa ďalej uviedla, že bola nútená v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a pod. S poukazom na uvedené okolnosti nemožno pochybovať, že výška žalobkyňou požadovaného a súdom priznaného primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500 eur je adekvátna skutočnostiam prejednávanej veci a plní základný účel predmetného inštitútu,

ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobkyni - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Žalobkyňa upriamila pozornosť na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu (rozhodnutia sp. zn. 11CoCsp/29/2020 zo dňa 23.02.2021, sp. zn. 9CoCsp/20/2020 zo dňa 8.12.2020, sp. zn. 25CoCsp/6/2021 zo dňa 27.04.2021).

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávneným subjektom, zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C. s. p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné .

5. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na žalovaným uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného prvoinštančného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď námietku premlčania vznesenú žalovaným vyhodnotil ako nedôvodnú a uložil mu povinnosť zaplatiť primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 eur žalobkyni z dôvodu, že si úspešne na súde uplatnila porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Skutočnosť, že medzi stranami sporu ide o spotrebiteľský vzťah nebolo sporným.

6. Podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

7. Citované zákonné ustanovenie priamo zakotvuje, že ten spotrebiteľ, ktorý bol na súde úspešný v konaní o porušenie práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi, má nárok na primerané finančné zadostučinenie. Osobitným predpisom je aj zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý vo svojich ustanoveniach upravuje povinnosti dodávateľa - veriteľa, porušenie ktorých má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa spája vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie len s úspešnosťou spotrebiteľa na súde pri uplatnení práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi.

8. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie uplatnil námietku premlčania voči právu žalobkyne na primerané finančné zadostučinenie a tvrdil, že premlčacia lehota uplynula skôr ako bola predmetná žaloba uplatnená na súde. Odvolací súd preto predovšetkým skúmal otázku namietaného premlčania.

9. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej. Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

10. Podľa § 100 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva.

11. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

12. Podľa Čl. 2 ods. 1 C. s. p., ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

13. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít;

ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

14. Z obsahu preskúmaného spisu - rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 19Csp/132/2017 – 160 zo dňa 19. decembra 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoCsp/42/2020-229 zo dňa 24. novembra 2021 odvolací súd zistil, že uvedeným prvoinštančným rozsudkom, potvrdeným odvolacím súdom, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1.788,35 eura s príslušenstvom ako bezdôvodné obohatenie z dôvodu absencie obsahových obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 29. decembra 2021 a vykonateľnosť dňa 2. januára 2022. Z uvedených skutočností vyplýva, že žalobkyňa úspešne na súde uplatnila porušenie práva alebo povinnosti žalovaným, čím naplnila hypotézu § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa. Právo na primerané finančné zadostučinenie podľa citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa si žalobkyňa uplatnila predmetnou žalobou, doručenou súdu prvej inštancie dňa 20. apríla 2022.

15. Námietku premlčania odôvodnil žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe tým, že z textu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a z jeho gramaticko - logického výkladu nevyplýva žiaden dôvod pre záver, že predpokladom uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia je predchádzajúce právoplatne súdne rozhodnutie o porušenie práva alebo povinnosti ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi. Primerané finančné zadostučinenie je možné uplatniť aj priamo, bez ohľadu na to, či posudzovanie porušenia práva alebo povinnosti je predmetom samostatného výroku alebo len predbežnou otázkou v konaní, kedy sa priamo uplatňuje samotné finančné zadostučinenie. Žalovaný podporne pre svoje tvrdenie uviedol rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo/127/2017, ktorý v odôvodnení uvedeného rozhodnutia okrem iného uviedol, že pre úplne úspešné uplatnenie nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Žalovaný poukázal aj na komentár k Civilnému sporovému poriadku (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s.1037.). Takúto argumentáciu žalovaný uviedol aj v dôvodoch svojho odvolania, pričom namietal, že súd prvej inštancie nevyvrátil primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom jeho argument o začiatku plynutia premlčacej doby. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v žiadnom svojom podaní nekonkretizoval, kedy podľa jeho názoru začala plynúť premlčacia doba a kedy uplynula. Žalovaný len vo vyjadrení k návrhu všeobecne konštatoval, že premlčacia doba nesporne uplynula skôr, ako bola žaloba podaná na súde. Žalovaný ďalej poukazom na uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR a komentár k Civilnému sporovému poriadku argumentoval tým, že pre úspešné uplatnenie nároku spotrebiteľom zákon nevyžaduje existenciu sporu medzi stranami zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení svojho rozhodnutia č. k. 6Cdo/127/2017 k dovolacej právnej otázke či možno priznať primerané finančné zadostučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy uviedol nasledovné: „Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia. V preskúmanej veci je z obsahu

spisu zrejme, že žalobcovia ako spotrebitelia úspešne uplatnili na súde porušenie svojich práv na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, keď ich žalobe súd vo vzťahu k tomuto nároku v celom rozsahu vyhovel. Splnili tak predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z. z. v ustanovení § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje. Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy.“

17. Vo vzťahu k namietanému premlčaniu práva žalobkyne a s poukazom na citované rozhodnutie odvolací súd uzatvára, že právny výklad Najvyššieho súdu SR k § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa spočíva v zdôraznení skutočnosti, že zákon o ochrane spotrebiteľa pre priznanie finančného zadosťučinenia nestanovuje žiadne osobitné podmienky, teda ani existenciu sporu zo spotrebiteľskej zmluvy. Spor zo spotrebiteľskej zmluvy nie je podmienkou pre uplatnenie si práva na primerané finančné zadosťučinenie. Čo však neznamená, že nemôže existovať spor, ktorý by bolo potrebné medzi sporovými stranami rozhodnúť v riadnom konaní a nie len ako prejudiciálnu otázku. V predmetnej preskúmvanej veci spor zo spotrebiteľskej zmluvy existoval, pretože žalovaný popieral nesplnenie svojich povinností v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, čím primäl žalobkyňu k uplatneniu si práva na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobou na súde. Súd v konaní sp. zn. 19Csp/132/2017 konštatoval porušenie povinností žalovaného v súvislosti s nedostatkom obsahových obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyňi ako spotrebiteľke bezdôvodné obohatenie v sume 1.788,35 eura s príslušenstvom. Judikoval tak v prospech žalobkyne ako spotrebiteľky konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti – tak ako konštatuje Najvyšší súd SR v citovanom rozhodnutí, keď uvádza, že „Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia (§ 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa- poznámka odvolacieho súdu) treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia,...“. Pojem „judikovať“ pritom nepochybne znamená „rozhodovať“ – a výsledkom rozhodovacej činnosti je právoplatné rozhodnutie. Odvodzovať svoj nárok z neprávoplatného rozhodnutia je nemožné. Odvolací tak dospel k záveru, že v predmetnej veci bolo potrebné najskôr judikovať – právoplatne rozhodnúť o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným na základe porušenia povinností žalovaného upravených v ustanoveniach § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, ktorý tento nárok popieral a následne – po úspešnom uplatnení svojho práva sa mohla žalobkyňa domáhať priznania finančného zadosťučinenia voči žalovanému. Odvolací súd tu opakuje, že rozsudok Okresného súdu Galanta č. k. 19Csp/132/2017 – 160 zo dňa 19. decembra 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoCsp/42/2020-229 zo dňa 24. novembra 2021 nadobudol právoplatnosť dňa 29. decembra 2021, žalobkyňa si žalobou uplatnila právo na finančné zadosťučinenie žalobou dňa 20. apríla 2022, je teda jednoznačné, že svoje právo si riadne uplatnila v rámci zákonnej trojročnej premlčacej lehoty, ktorá ešte neuplynula (v zmysle § 101 v spojení s § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka uplynie 29. decembra 2024). Súd prvej inštancie tak správne posúdil námietku premlčania práva žalobkyne uplatnenú žalovaným.

18. K samotnému nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie odvolací súd súhlasne so súdom prvej inštancie konštatuje, že žalobkyňa splnila jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia - úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje. Finančné zadosťučinenie priznané súdom prvej inštancie je primerané aj podľa odvolacieho súdu, keď súd prvej inštancie v odseku 17 napadnutého rozsudku správne a podrobne vysvetlil, na základe akých kritérií dospel k sume 500 eur. S týmto odôvodnením primeranosti finančného zadosťučinenia sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

19. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

20. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

21. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu neobstojí odvolacia námietka žalovaného, že napadnuté rozhodnutie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keď nebola preukázaná dôvodnosť a výška priznaného nároku. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočným, zrozumiteľným spôsobom vysvetlil jednak právny základ nároku, jednak primeranosť výšky priznaného finančného zadosťučinenia. Záverom odvolací súd ustálil, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, na ktorý správne zvolil a aplikoval príslušné právne normy. Z obsahu preskúmaného spisu nevyplýval nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, v dôsledku ktorého by bolo možné konštatovať porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie tak rozhodol vecne správne, pričom svoje rozhodnutie náležite v súlade s ustanovením § 220 C. s. p. odôvodnil. Odvolacie námietky žalovaného sú tak nedôvodné.

22. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd napadnuté rozhodnutie postupom podľa citovaného ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C. s. p. ako vecne správne potvrdil.

23. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., vzhľadom na to, že bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne jej náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C. s. p.). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Odvolací súd zároveň nariadil súdu prvej inštancie vykonanie opravy zrejmej nesprávnosti uvedenej v úvodnej časti (záhlaví) napadnutého uznesenia. Prvoinštančný súd nesprávne označil právnych zástupcov strán sporu, keď nereflektoval na skutočnosť, že títo už nevykonávajú advokáciu samostatne, ale ako konatelia a spoločníci spoločností s ručením obmedzeným (advokátskych kancelárií), ktoré boli stranami sporu splnomocnené na ich zastupovanie v spore. Súd prvej inštancie bude preto povinný označiť právneho zástupcu žalobkyne a právneho zástupcu žalovanej v súlade s udelenými plnomocenstvami, ktoré sú obsahom súdneho spisu a z ktorých vyplýva, že žalobkyňa je v spore zastúpená advokátskou kanceláriou „Sidor a partneri, s.r.o.“, so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970“ a žalovaná je v spore zastúpená „Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o.“, so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516“.

25. Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).